

Arrest

nr. 288 574 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2022 met refertenummer X.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 januari 2016. Op 26 januari 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 27 juni 2018 met nummer X

wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 7 augustus 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 november 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 17 januari 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.5. Op 8 april 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.6. Op 27 augustus 2019 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 16 december 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.7. Op 23 januari 2020 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.8. Op 22 september 2020 dient de verzoekende partij een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.9. Op 22 maart 2021 dient de verzoekende partij een achtste verzoek om internationale bescherming in. Op 6 mei 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.10. Op 17 augustus 2021 dient de verzoekende partij haar negende en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 14 september 2022 neemt de commissaris-generaal in het kader van dit verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Deze beslissing, die de verzoekende partij bij aangetekende brief op 14 september 2022 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtoenen te behoren. U bent een soennitische moslim en bent geboren in het dorp Sharawan (district Dasht-i Archi, provincie Kunduz). U woonde daar samen met uw vader, moeder en vier broers. U bent gehuwd met [G. A.] en u heeft met haar ook een zoontje. Ook zij woonden in het huis van uw ouders. U baseerde uw eerste verzoek om internationale bescherming op volgende motieven: ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bent u beginnen werken bij [H. V.] in Kabul, een privébedrijf dat ook opdrachten van de overheid kreeg. Uw taak bestond erin gegevens (zoals bijvoorbeeld klachten of eigendomsaktes) in te geven op een computer. U verbleef in Kabul en om de drie à vier maanden kreeg u ongeveer een week verlof. Tijdens uw verlof ging u naar uw huis in Sharawan, Dasht-i Archi. De laatste keer dat u naar uw huis in Sharawan bent gegaan was vijf of zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Op een dag belde uw vader u op en liet hij u weten dat de taliban een dreigbrief hadden gestuurd. Dit was begin aqrab 2015 (oktober/november 2015 in de westerse kalender). In deze brief eisten ze dat u zou stoppen met uw werk en de taliban zou vervoegen. U zei tegen uw vader dat hij niets moest vertellen aan de andere familieleden maar dit wel moest voorleggen aan de districtschef en aan uw schoonvader. Zelf bleef u na deze brief verder werken in Kabul. Tien dagen later hebben de taliban uw vader vermoord. Drie of vier dagen hierna liet de taliban een tweede dreigbrief achter bij u thuis. Hierin stond dat u niet gehoorzaam was en dat de taliban daarom uw vader hadden vermoord. Er stond ook in dat eender waar ze u zouden vinden, ze u ook zouden vermoorden. Uw schoonvader zei u om zeker niet naar huis te komen. Met de komst van deze tweede brief zijn uw moeder, broers, echtgenote en zoontje verhuisd naar het huis van uw schoonvader, eveneens in het dorp Sharawan, op ongeveer twintig minuten van het huis van uw ouders. Na deze tweede brief bent u gestopt met werken. U was nog vier of vijf dagen in Kabul en vertrok nadien samen met de smokkelaar naar Nimroz. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland kwam u naar België. U bent in de maand qaus 2015 (november/ december 2015) vertrokken uit

Afghanistan en verklaarde ongeveer twee maanden gedaan te hebben over uw reis van Afghanistan tot België. Op 25 januari 2016 kwam u aan in België en de volgende dag diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat de taliban u zouden vermoorden wegens uw samenwerking met de Afghaanse overheid. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: een badge van uw werk, uw bankkaart, twee certificaten die u in het kader van uw werk heeft ontvangen, uw taskara, de taskara van uw vader, een contract van [H. V.], het arbeidsreglement van dit bedrijf, uw diploma samen met een puntenblad, de tweede dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd.

Op 30 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. In haar arrest van 27 juni 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende op 7 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u er problemen heeft gekend met de taliban. Negen maanden eerder zou uw schoonvader u hebben verteld dat hij niet meer kan instaan voor de zorg van uw gezin. Hij zette uw familie op straat omdat de taliban hem bleven bedreigen. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van uw familie. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u twee foto's van uw familie (moeder, vrouw, kind, broers) neer. Op 6 november 2018 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder België te verlaten diende u op 17 januari 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U haalde nog steeds dezelfde problemen aan. U diende via uw schoonvader, met wie u contact had, klacht in bij het veiligheidsbureau in Kabul en Kunduz tegen uw belagers maar zonder resultaat. U vernam dat uw familie nog in Kunduz is en het goed stelt. De taliban hebben echter uw hele regio onder controle en zoeken u nog. Ook is Daesh (IS) aanwezig in Afghanistan. U vroeg bewijzen op van de klachten maar ontving ze nog niet. Op 28 maart 2019 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 8 april 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verwees nog steeds naar dezelfde problemen met de taliban en verklaarde dat ook uw eigen regio onveilig is vanwege de taliban. U stelt dat u niet in Kabul kan gaan wonen zoals het CGVS had geoordeeld omdat u maar een simpele burger bent en niet over de nodige financiële middelen beschikt. Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: een klacht bij de politie van Kabul, een bevestiging van uw tewerkstelling, een document van het kadaster en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd. Op 8 augustus 2019 verklaarde het CGVS ook uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 27 augustus 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw problemen in Afghanistan nog steeds actueel zijn en dat de commandant van de veiligheidsdienst in Kabul u heeft gezegd dat men niet in uw veiligheid kan voorzien. U wees er bovendien op dat u geen huis en geen familie hebt in Kabul, en stelde dat de taliban u zal vinden in Kabul, omdat ze actief zijn in heel Afghanistan en machtiger zijn dan de autoriteiten. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek. Op 16 december 2019 verklaarde het CGVS ook uw vijfde verzoek niet-ontvankelijk wegens gebrek aan elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. U tekende wederom geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 23 januari 2020 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij stelde u dat alles wat u eerder verklaarde de waarheid was. U wenste wel het volgende toe te voegen: U had in Afghanistan eveneens problemen met neven van uw vader die grond van uw familie in beslag wilden nemen. Deze neven van uw vader waren lid van de taliban en doodden uw vader ongeveer vijf jaar geleden en namen nadien de grond in beslag. Ongeveer vijf maanden voor uw zesde verzoek kwamen er dreigbrieven op uw naam toe bij uw schoonvader. Uw broer [B.] werd eveneens bedreigd door de taliban en de neven van uw vader zijn nog steeds actief voor de taliban alsook nog steeds op zoek naar u. Omwille van de coronacrisis kon u geen nieuwe documenten verkrijgen en legde u bijgevolg geen bewijsstukken voor. Op 12 augustus 2020 verklaarde het CGVS uw zesde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 september 2020 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij opnieuw naar de motieven zoals u die voorheen had uiteengezet en herhaalde dat de taliban nog steeds op zoek naar u zou zijn. Ter staving van uw zevende verzoek legde u drie originele klachtenbrieven neer waarin uw problemen werden onderschreven. Op 23 december 2020 verklaarde het CGVS ook uw zevende verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 maart 2021 een achtste verzoek om internationale bescherming in. U gaf daarbij uitdrukkelijk aan geen nieuwe elementen te hebben, dat uw problemen met

de taliban nog steeds actueel waren en u nog steeds dezelfde vrees had zoals voorheen uiteengezet. Verder gaf u aan dat u geen huis, geen vrienden en geen familie meer had in Kabul en u ook daar door de taliban vermoord zou worden. U legde geen documenten neer ter staving van uw achtste verzoek. Op 6 mei 2021 verklaarde het CGVS ook uw achtste verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en diende op 17 augustus 2021 een negende verzoek om internationale bescherming in. U geeft daarbij aan dat uw broer [B.] op 10 augustus 2021 vermoord werd door de Taliban omwille van uw problemen met de Taliban. Over die problemen herhaalt u uw eerdere verklaringen over de problemen met de Taliban. Verder verwijst u naar de veranderde situatie in Afghanistan na de val van de regering. U legt zes foto's van uw broer [B.] neer ter staving van uw negende verzoek. Daarnaast legt u opnieuw de bankkaart en werkbadge neer die u in het kader van uw eerste verzoek al neerlegde.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw achtste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk de dood van uw broer omwille van uw problemen met de Taliban, dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw eerste verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U wist namelijk niet aannemelijk te maken dat u gevaar liep op vervolging door de Taliban. De RvV bevestigde dit in haar arrest van 27 juni 2018. Uw tweede tot en met achtste verzoek werden niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die deze appreciatie konden ombuigen. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor voorgaande beoordelingen vaststaan. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige, negende verzoek om internationale bescherming aflegt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw verklaring, dat uw broer gedood werd omwille van uw zelfde problemen met de Taliban, voegt dan ook niets toe aan uw dossier. In het verleden werd immers al meermaals op omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas en in het bijzonder aan uw verklaringen omtrent uw problemen met de Taliban. Verder hebt u op geen enkele concrete wijze getracht de bevindingen van het CGVS en de RvV gedaan in het kader van uw eerste tot en met achtste verzoek om internationale bescherming uit te klaren of te weerleggen. Dat u dat in uw huidige, negende verzoek alweer nalaat geeft blijk van een gebrek aan ernst waarmee u ook dit verzoek heeft ingediend.

Omtrent uw verwijzing naar de machtsovername van de Taliban en uw (gebrek aan) hervestiging(smogelijkheden) in Kaboel kan het volgende opgemerkt worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen

met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw bankkaart en werkbade legde u reeds in het kader van uw eerste verzoek neer en deze werden toen dus ook behandeld. Voor de foto's van uw broer geldt dat u geen enkele link aantoonde met de afgebeelde persoon en dat deze foto's bovendien op geen enkele wijze aantonen dat de afgebeelde persoon door de Taliban gedood werd, dat dat omwille van uw voorgehouden problemen zou zijn of dat de persoon in kwestie effectief dood zou zijn. Geen van deze zaken valt namelijk op enigerlei wijze af te leiden uit de neergelegde foto's. Daaraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Documenten hebben bovendien hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten

niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij beroept zich op een schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, de artikelen 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen).

2.2. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal besluit om haar aanvraag af te wijzen wegens 'niet-ontvankelijk'. Ze kan hier echter absoluut niet mee akkoord gaan. Ze voert aan dat de commissaris-generaal, meer dan een jaar na de val van het regime, ervan uit lijkt te gaan dat het terroristische regime van de taliban geen enkel gevaar met zich mee zou brengen voor de bevolking welke jaren op de vlucht was en jaren in Europa of elders heeft verbleven. Ze meent dat de commissaris-generaal zich baseert op rapporten van EASO met een laatste update in mei 2022, hetgeen reeds meer dan vier maanden oud is. Volgens haar bevatten deze rapporten geen enkele informatie over het lot welke de taliban hebben voorzien voor personen die gedwongen worden teruggezonden. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van april 2022 waarin het zich voor het eerst boog over het al dan niet bestaan van beschermingsnood sinds de machtsovername. Ze geeft daarnaast ook een theoretische uiteenzetting over de bevoegdheid en werking van de Raad en ook over de te volgen procedure bij het beoordelen van een volgend verzoek om internationale bescherming.

2.3. De verzoekende partij brengt naar voor dat uit alle informatie die bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat de politieke situatie en conflictdynamiek in Afghanistan radicaal veranderd zijn toen de Verenigde Staten van Amerika hun troepen terugtrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan weer oprichtten. Ze is ervan overtuigd dat dit onmiskenbaar een nieuw feit is dat aan de orde is waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is. Ze stelt dat elke partij in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

2.4. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming dat ze verschillende elementen en stukken heeft aangebracht. Ze meent dat haar problemen nog steeds actueel zijn en ze onmogelijk kan terugkeren. Volgens haar blijkt uit het dossier dat haar de vluchtelingenstatus geweigerd wordt omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar profiel en samenwerking met de overheid. Ze heeft echter nieuwe stukken toegevoegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) waaruit volgens haar blijkt dat haar familie slachtoffer is geworden van wraakacties van de taliban en ze wenste nog meer stukken toe te voegen (tijdens haar groot verhoor) over haar familie welke haar profiel verder zullen bevestigen. Ze betoogt dat na de lezing van het administratief dossier de Raad zal vaststellen dat ze in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in haar eerder aangehaalde problemen met de taliban en dat ze nog

steeds door de taliban gezocht wordt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt volgens haar dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met haar nieuwe verklaringen in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft haar verklaringen nooit zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Ze stelt dat ze stukken heeft overgemaakt maar dat deze louter in de zijlijn worden besproken zonder ten gronde in te gaan op deze elementen of haar toe te laten deze toe te lichten of te duiden aangezien er geen verhoor heeft plaatsgevonden. Ze meent dat de commissaris-generaal ook geen duidelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door haar bijgebrachte stukken en afgelegde verklaringen waardoor de commissaris-generaal op een foutief gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Volgens haar is het duidelijk dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht wat de gevolgen zijn voor een verzoeker om internationale bescherming van een gebeurlijke terugkeer gelet op haar lange verblijf in Europa. Ze is ervan overtuigd dat ze door dit verblijf als verwesterd, als een medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als een afvallige zal worden beschouwd. Ze verwijst vervolgens naar algemene landeninformatie die haar stelling moeten onderbouwen. Ze voert aan dat er zorgvuldig dient onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.5. De verzoekende partij zet uiteen dat de commissaris-generaal stelt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. De commissaris-generaal concludeert dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veeleer het resultaat is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten die uitleggen dat een verzoeker om internationale bescherming onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt als de algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend het gevolg is van de gedragingen van een actor zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ze betoogt dat *in concreto* enkel het taliban-regime als een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Ze meent ook dat de algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts voert ze aan dat de landeninformatie die door de commissaris-generaal werd gevoegd met enige terughoudendheid dient gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de *de facto-regering* in Afghanistan. Vervolgens stelt ze dat het niveau van willekeurig geweld, sinds de machtsovername van de taliban in Afghanistan, gevoelig is gedaald maar er een toename is van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP volgens de verzoekende partij dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings.

2.6. De verzoekende partij stelt dat wanneer al deze elementen in hun context worden gezien samen met de geaardheid en de politieke ontwikkelingen in Afghanistan, is het duidelijk dat geen van de argumenten van de commissaris-generaal volstaan om te concluderen dat haar asielaanvraag niet ontvankelijk zou zijn, minstens moet volgens haar worden vastgesteld dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd. Ze meent dat er nieuwe elementen aanwezig zijn en ze is van mening dat men rekening dient te houden met de feitelijke situatie in haar land van herkomst en haar persoonlijke situatie. Ze heeft een manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens. Ze is er van overtuigd dat de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd, minstens dient zij voor bijkomend onderzoek te worden teruggezonden naar het Commissariaat-generaal.

2.7. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de betwiste beslissing van de commissaris-generaal te herzien of te hervormen.

2.8. De verzoekende partij verwijst doorheen het verzoekschrift naar de volgende rapporten, arresten en artikelen:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- HvJ 13 januari 2004, C-453/00, "*Kühne en Heitz*";
- HvJ 10 juni 2021, C-821/19;
- HvJ 10 juni 2021, C- 921/19;
- EASO "*COI Afghanistan*" van januari 2022;
- HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07;

- HvJ 18 december 2014 (GK), *"M'Bodj t. Belgische Staat"*, C-542/13;
- RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, *"Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht"*, 2008, afl. 4, p. 285;
- RvV 22 mei 2008, nr. 11.552;
- RvV 26 november 2008, nr. 19.307;
- *Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht*, 2009, afl. 2, p. 141.

3. De nota's met opmerkingen

3.1. Op 6 februari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023.

3.2. Op de terechtzitting van 9 februari 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- een kopie van de verblijfsvergunning van haar broer in Ierland;
- kopieën van verblijfsvergunningen van haar broer en gezinsleden van haar broer in het Verenigd Koninkrijk.

De verzoekende partij wil met deze documenten aantonen dat zij en haar familie moeten worden gezien als doelwit van de taliban gelet op de samenwerking met de vorige regering voor de machtsovername van de taliban.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee

fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet-bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit, tot de etnische groep van de Pashtoenen te behoren, een soennitische moslim is en geboren is in het dorp Sharawan in het district Dasht-i Archi in de provincie Kunduz. Ze woonde daar samen met haar ouders en vier broers. Ze is getrouwd met G.A. en heeft een zoon, die eveneens woonachtig waren in het huis van haar ouders. De verzoekende partij was tewerkgesteld voor een bedrijf genaamd H.V. in Kabul. Dit was een privébedrijf dat opdrachten kreeg van de overheid. Haar taak bestond erin gegevens in te geven op de computer. Ze verbleef hiervoor in Kabul en om de drie à vier maanden kreeg ze een week verlof waarop ze terugkeerde naar haar huis in

Sharawan. In het arrest van 27 juni 2018 met nummer 206 089 oordeelt de Raad dat de verzoekende partij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat ze een persoonlijke vrees heeft voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit voormeld arrest blijkt onder meer dat de tewerkstelling van de verzoekende partij bij het bedrijf H.V. niet wordt betwist, doch dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij omwille van deze tewerkstelling door de taliban bedreigd werd.

4.2.2. In het kader van haar negende, en huidige, verzoek om internationale bescherming geeft ze aan dat haar broer B. op 10 augustus 2021 vermoord werd omwille van haar problemen met de taliban. Over die problemen herhaalt de verzoekende partij haar eerdere verklaringen. Verder verwijst ze naar de veranderende situatie in Afghanistan na de val van de regering. Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt ze zes foto's neer van haar broer B. Ze legt ook opnieuw een bankkaart en werkbadge neer die ze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming al neerlegde.

4.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de door de partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de algemene situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban significant is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze bestond ten tijde van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij. Er dient met deze gewijzigde situatie rekening te worden gehouden teneinde de verschillende door de verzoekende partij aangebrachte elementen in de juiste context te beoordelen.

Voorts ontslaat de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het oorspronkelijk vluchtrelaas, de bevoegde overheid evenwel niet van haar opdracht om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

In casu wordt sinds het eerste verzoek om internationale bescherming niet betwist dat de verzoekende partij tewerkgesteld was bij het privébedrijf H.V., dat hoogwaardige diensten verleende aan de Afghaanse overheid, internationale publieke administraties, 'civil society' en de private sector in diverse domeinen, zoals blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier.

Het gegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in het verleden problemen kende met de taliban, neemt niet weg dat zij in de maand november/december 2015 uit Afghanistan vertrok en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Haar vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in haren hoofd kan worden aangenomen.

De rapporten van de EUAA inzake "*Targeting of individuals*" en "*Security situation*" van augustus 2022, melden dat gedurende het vroegere conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid, personeel dat (samen)werkte voor/met buitenlandse troepen een prioritair doelwit was van de taliban. Artikel 11 van de gedragscode van de taliban (Layeha) beveelt de executie van individuen die werken voor buitenlandse ongelovigen (Kofaar), zoals aannemers, daar deze verantwoordelijk werden geacht voor het doden van Afghaanse burgers. Ook individuen die algemene onderhoudswerken uitvoerden voor buitenlandse troepen werden gevisieerd, hoewel niet systematisch. Na hun machtsovername hebben de taliban een algemene amnestie afgekondigd voor allen die tegen hen hadden gevochten. Niettemin blijkt dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Vergeldingsacties tegen individuen onder dit profiel hebben nog steeds plaats in de vorm van arbitraire executies, detentie, foltering, verdwijningen en mishandeling van personen gelieerd of geassocieerd met buitenlandse troepen. Systematische huiszoekingen vonden plaats en zwarte lijsten werden opgesteld. De taliban hebben de capaciteit om doelwitten te identificeren. Uit de landeninformatie blijkt dat zij inspanningen ondernamen om individuen onder dit profiel op te sporen via lokale informanten, het gebruik van bestaande databanken en intimidatie (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 56 e.v., 63-65, 74-77, EUAA "*Afghanistan Security situation*", augustus 2022, p. 32). Volgens de bijgebrachte landeninformatie kunnen Afghaanse burgers zich vrij verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar kan het gevaarlijk zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de

handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd (EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en p. 70).

De Raad wijst er nog op dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende beperkingen en uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities. Eerder volgt uit de landeninformatie dat personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen kan treffen ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid.

Tijdens de terechtzitting van 9 februari 2023 verklaart verzoekende partij dat haar broer Z.S. en andere familieleden werden gerepatrieerd vanuit Afghanistan naar Ierland en het Verenigd Koninkrijk. Ze verblijven volgens haar nog steeds in deze twee landen. Ze voert aan dat verschillende familieleden voor de Afghaanse overheid hebben gewerkt en dat deze hierdoor *high profile* is en een risico loopt op vervolging door de taliban. Ter staving van haar beweringen voegt ze tijdens de terechtzitting de volgende documenten toe: een fotokopie van een verblijfsvergunning van haar broer A. S. in Ierland, fotokopieën van de verblijfsvergunning A. A. in het Verenigd Koninkrijk en fotokopieën van de verblijfsvergunningen van het gezin van A. A. in het Verenigd Koninkrijk. Deze documenten laten niet toe om een verwantschapsband aan te nemen tussen de verzoekende partij en de personen van wie zij de documenten bijbrengt. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij vanaf het eerste verzoek om internationale bescherming aangegeven heeft dat ze een broer heeft die A.S. genaamd is. De geboortedatum van deze persoon stemt weliswaar niet overeen met de geboortedatum die verzoekende partij vermeld heeft. Het administratief dossier bevat geen verdere informatie over de familie van de verzoekende partij, en hun profiel. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij hierover ooit bevraagd werd. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt echter dat personen die familie zijn van leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben vanwege de taliban of ISKP (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, EUAA “*Afghanistan Security situation*” van augustus 2022 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023, p. 54-58).

Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie niet dat heden in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel wordt aangenomen dat personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Westerse landen, een risicoprofiel hebben. Personen onder dit risicoprofiel kunnen, afhankelijk van risicobepalende factoren, een gegronde vrees voor vervolging hebben vanwege de taliban, de Afghaanse samenleving of hun familie. Dit wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 77-79). In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij in het kader van een (toegeschreven) verwestering rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

De Raad wijst er nog op dat haar herkomst uit het rurale dorp Sharawan in het district Dasht-i Archi van de provincie Kunduz niet wordt betwist. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat in de provincie Kunduz ook aanslagen door ISKP uitgevoerd worden. In de provincie Kunduz,

verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, hadden er in de periode van 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 een 50-tal veiligheidsincidenten plaats, waarvan 15 battles, 14 explosions/remote violence en 21 violence against civilians. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunduz kende ACLED geoprecisiecode toe aan 6 incidenten. Het gaat om een aanval op een controlepost van de taliban (battles), een burger die door ISKP gedood werd op verdenking van spionage voor de taliban en vier incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de ANDSF (violence against civilians). Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 hadden in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 298 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', plaats over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

Aldus brengt de verzoekende partij middels haar verzoekschrift en ter terechtzitting een aantal individuele elementen naar voren die, hoe summier ook, risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging in het licht van de hierboven geschetste actuele risicoprofielen, al dan niet samengelezen, aan te nemen. Een verder onderzoek naar haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden (haar regio van herkomst, het profiel van haar familie, haar tewerkstelling bij H.V. alsook haar verblijf in het westen sinds januari 2016, in het licht van de voormelde actuele objectieve landeninformatie) dringt zich op.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Bij gebrek aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS